

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobkyně: **E. N. s. r. o., IČO X**
sídlem Š. 66/9, X O.
zastoupená advokátem Mgr. Markem Gocmanem
sídlem 28. října 438/219, Mariánské Hory, 709 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

za účasti: **Mgr. Ing. P. B.**, insolvenční správce
sídlem M. n. 37, U.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č. j. 5921/18/5100-41457-711242,
ve věci povolení posečkání úhrady daně,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 12. 4. 2018 domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č. j. 5921/18/5100-41457-711242, kterým žalovaný zamítl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 18. 8. 2017, č. j. 1632765/17/3100-31471-804121, jímž správce daně zamítl žádost žalobkyně o povolení posečkání úhrady daně.

2. Z předloženého správního spisu krajský soud zjistil, že Ministerstvo průmyslu a obchodu poskytlo žalobkyni na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 20. 12. 2010 peněžní prostředky ve výši 33 000 000 Kč ze strukturálních fondů. V důsledku konstatování porušení rozpočtové kázně vydal správce daně dne 19. 5. 2016 rozhodnutí č. j. 946486/16/3100-31471-801817 (dále jen „platební výměr na odvod“) na odvod za porušení rozpočtové kázně, kterým vyměřil žalobkyni odvod do Národního fondu ve výši 1 650 000 Kč. Proti platebnímu výměru na odvod brojila žalobkyně odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 5. 2017, č. j. 22045/17/5000-10610-71136, zamítl a platební výměr potvrdil. Žalobkyně rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru na odvod napadla žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci. Věc byla u krajského soudu vedena pod sp. zn. 65 Af 45/2017.
3. Dne 3. 7. 2017, tedy po nabytí právní moci platebního výměru na odvod a rozhodnutí o odvolání dne 19. 5. 2017, požádala žalobkyně o posečkání úhrady daně. Finanční úřad pro Olomoucký kraj rozhodnutím ze dne 18. 8. 2017 tuto žádost zamítl.
4. Proti rozhodnutí finančního úřadu brojila žalobkyně odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 2. 2018 zamítl a rozhodnutí finančního úřadu potvrdil.
5. V žalobě žalobkyně namítala, že u zdejšího soudu je pod sp. zn. 65 Af 45/2017 vedeno řízení o její žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017, č. j. 22045/17/5000-10610-711361, ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalobkyně namítala, že pokud vycházely správní orgány z principu zákonnosti pravomocného a vykonatelného rozhodnutí, měly tento princip poměřovat se zásadou uvedenou v § 5 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „d. ř.“). Měly tedy vyčkat pravomocného rozhodnutí soudu ve věci sp. zn. 65 Af 45/2017 a neměly zamítnout její žádost o posečkání úhrady daně. Pokud správce daně, aniž by bylo rozhodnuto ve věci sp. zn. 65 Af 45/2017, zamítl žádost o posečkání úhrady daně, měl dostatečně zdůvodnit naléhavost takového postupu a vysvětlit, proč nebylo možné vyčkat na pravomocné rozhodnutí krajského soudu. Žalovaný o věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 65 Af 45/2017 prokazatelně věděl, jelikož byl účastníkem řízení. Žalovaný tak měl vyčkat na vydání rozhodnutí ve věci sp. zn. 65 Af 45/2017, protože nemohl vědět, zda v budoucnu neodpadne důvod pro vyměření daně, a tedy nedojde ke „zrušení rozhodnutí, ohledně jehož vymáhání mělo být posečkáno s úhradou“. Žalobkyně odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že pouhé přesvědčení žalobkyně o nesprávnosti rozhodnutí ze dne 16. 5. 2017, týkající se odvodu za porušení rozpočtové kázně, a podání žaloby proti tomuto rozhodnutí nenaplnuje pojem důvodného očekávání zániku povinnosti uhradit daň ve smyslu § 156 odst. 1 písm. e) d. ř. Správním orgánům nepřísluší předjímat výsledek soudního přezkumu ve věci sp. zn. 65 Af 45/2017, což by činily, pokud by předpokládaly před rozhodnutím soudu zrušení přezkoumávaného rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů jsou nadány presumpcí správnosti a zákonnosti. Jiná situace by nastala, pokud by soudy již rozhodly ve prospěch

žalobkyně, taková situace však v posuzované věci nenastala. Vlastní podání žaloby ve věci sp. zn. 65 Af 45/2017 tak důvod pro posečkání úhrady daně nesplňuje.

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. V posuzované věci měla žalobkyně za to, že měly správní orgány vyhovět její žádosti o posečkání úhrady daně ze dne 3. 7. 2017, jelikož podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017, č. j. 22045/17/5000-10610-71136, ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně.
9. K tomu krajský soud uvádí, že podle § 156 odst. 1 d. ř. na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky,
  - a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu,
  - b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných,
  - c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období,
  - d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo
  - e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.
10. V posuzované věci mělo důvodné očekávání žalobkyně ve smyslu § 156 odst. 1 písm. e) d. ř. plynout z toho, že před krajským soudem bylo vedeno řízení ve věci sp. zn. 65 Af 45/2017 a krajský soud na základě žaloby žalobkyně měl přezkoumat rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017 o odvodu za porušení rozpočtové kázně. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje.
11. Krajský soud zdůrazňuje, že právní řád České republiky zná v různých procesních předpisech různé opravné instituty, které se od sebe liší mj. i tím, že některé z nich mají ze zákona odkladný účinek, jiné nikoli. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. k soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví odkladný účinek automaticky nemá; lze jej však přiznat soudním rozhodnutím na návrh žalobce (viz § 73 odst. 1, 2 s. ř. s.). Dle konstantní judikatury správních soudů má odkladný účinek ve správním soudnictví charakter institutu výjimečného, který nemá být v řízeních před správními soudy pravidlem. Pokud by jím měl být, nestanovil by zákonodárce jako základní pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemají (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014 č. j. 6 Afs 73/2014-56, www.nssoud.cz).
12. Krajský soud ověřil ve svých evidencích, že žalobkyně návrh na přiznání odkladného účinku ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 65 Af 45/2017 týkající se odvodu za porušení rozpočtové kázně nepodala. Žalobkyně se tak ani nepokusila o přiznání odkladného účinku žalobě, odkladný účinek nenastal. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017, č. j. 22045/17/5000-10610-71136, kterým žalovaný zamítl odvolání proti platebnímu výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně a tento platební výměr potvrdil, tak

nabylo právní moci a bylo vykonatelné. Správní orgány v nyní posuzované věci tak rozhodovaly za situace, kdy rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně bylo pravomocné a vykonatelné. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný vycházel z presumpce správnosti aktů správních orgánů, čemuž nelze nic vytknout.

13. Dle krajského soudu nemohla hypotetická možnost, že zdejší soud zruší rozhodnutí o odvodu ve věci sp. zn. 65 Af 45/2017, vzbudit v žalobkyni důvodné očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň ve smyslu § 156 odst. 1 písm. e) d. ř., jelikož tak pouze předjímalá výsledek soudního přezkumu. Správní orgány jednaly v posuzované věci v souladu se zákonem, pokud na argumentaci žalobkyně nepřistoupily; bylo-li totiž rozhodnutí o odvodu pravomocné, nebyly správní orgány v dalších řízeních oprávněny jeho správnost samostatně přezkoumávat či presumovat jeho nezákonnost. Měly naopak povinnost z něj vycházet při svém rozhodování jako ze zákonného podkladu do doby, než by bylo případně soudem zrušeno.
14. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.
16. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když této osobě neuložil v řízení žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení této osobě odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 22. května 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu